

عنوان مقاله:

صنایع بدیعی در «شعر نو»

محل انتشار:

مجله ادبیات پارسی معاصر، دوره 1، شماره 1 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

تقی پورنامداریان - استاد پژوهشگاه علوم انسانی

ناهید طهرانی ثابت - دکترای زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

صنایع بدیعی از دیرباز مورد توجه شاعران و نویسندگان بسیاری بوده است. علی رغم تفاوت های آشکاری که شعر نو در عرصه وزن و قافیه و نیز عاطفه و مضامین آن با گذشته دارد، و با وجود اظهارات صریح نیما مبنی بر ناکارآمدی دانش بدیع، حضور آرایه های ادبی را در شعر نو نمی توان نادیده گرفت. بررسی بدیع در اشعار چهار تن از شاعران معاصر نیما، سپهری، اخوان ثالث و شاملو نشان می دهد که فنون بدیعی در شعر نو، جنبه مصنوعی خود را از دست داده و به صورت طبیعی و براساس انواع تداعی ظهور یافته است. آنچه در این زمینه در شعر ایشان بیشتر به چشم می خورد، آن دسته از فنون لفظی بدیع است که علاوه بر ایجاد موسیقی، در ایجاد انسجام نیز نقش موثری ایفا می کند. فنون معنوی بدیع، در شعر نو چندان ظهور و بروزی ندارد. مواردی که در این بخش دیده می شود، اغلب بر تضاد و تناسب استوارند. در این مقاله، ضمن بیان تفاوت های شعر نو و شعر کلاسیک، فنون بدیعی در نمونه هایی از اشعار شاعران مذکور بررسی و با یکدیگر مقایسه شده است.

کلمات کلیدی:

صنایع بدیعی، شعر نو، نیما، سپهری، اخوان، شاملو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1279773>

